

عنوان مقاله:

ارزیابی نقش مجموعه هنرهای نمایشی در بهبود و ارتقاء پایداری اجتماعی با الهام از پیشینه تاریخی این هنر آیینی

محل انتشار:

اولین همایش ملی معماری و شهرسازی (اندیشه، نظریه ها و روش ها) (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

بهاره رحیم خانی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد دامغان، رایانامه

غلامحسین ناصری - عضو هیئت علمی و مدرس، دکتری معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد دامغان، رایانامه

خلاصه مقاله:

در هنرهای نمایشی یکی از پر سابقه ترین هنرها میان اقوام مختلف بشر بوده است. هنر نمایش در اعصار مختلفا برار مناسبی برای برقراری تعاملات فرهنگی- اجتماعی که مهمترین شاخصه اصلی پایداری اجتماعی و ملموس ترین قالب برای طرح مضامین عقیدتی- انسانی و فلسفی بوده است و همواره تاثیر بسزایی در بهبود کیفیت زندگی انسان نسل حاضر و آینده داشته است، این مهم به گونه ای است که بسیاری از انواع هنرهای نمایشی بدون وجود معماری مناسب دیگر امکان وقوع نخواهند داشت. هدف اصلی این پژوهش پاسخگویی به این پرسش است که آیا می توان با بهره گیری از معماری، از طریق معنا و فضا سازی بصری (کالبدی)، فضاهای تازه ای را برای اجرای هنرهای نمایشی سنتی و معاصر بر مبنای بهبود و ارتقا پایداری های اجتماعی که مهمترین آن تعاملات است خلق کرد پژوهش حاضر که با مطالعات میدانی و با روش ترکیبی به بررسی انواع هنرهای نمایشی در ایران پرداخته و اطلاعات بدست آمده را با روشی توصیفی تحلیلی و همچنین با استفاده از مدارک و اسناد به گردآوری اطلاعات می پردازد با توجه به قابلیت های موجود در ایران و قومیت های مختلف در آن و همچنین بستر مناسب برای طراحی و ساخت مرکز هنرهای نمایشی که به موجب آن بتواند جهت بهبود و ارتقا پایداری اجتماعی گام برداشت و بدون شک در راستای بالا بردن سطح کیفیت زندگی مردم منطقه میتواند اثرگذار واقع شد و نیز بوسیله الگویی مناسب جهت ایجاد چنین فضاهایی در محیط هایی باز و بسته به رشد فرهنگی و اجتماعی جامعه از پیش رونق داد.

کلمات کلیدی:

هنرهای نمایشی، معماری، پایداری اجتماعی، تعاملات اجتماعی، نمایش های آیینی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/724105>

